

цѣ на седмицѣ, и да си припомнимъ церковны-тѣ службы на които народъ-тѣ ся стичалъ.

Съ прѣвѣсно-то си разсѣженіе, Бугенхагенъ непрѣстанно настоявалъ върху повеликы-тѣ сѣщественны истины на Христіанство-то, и основавалъ върху тѣхъ длѣжности-тѣ и поведеніе-то на человекы-тѣ въ ежедневный-тѣ имъ животъ. Въ устройство-то си на церковны-тѣ работы, той вынѣгы промышлявалъ за двѣ нѣща : въспитаніе-то на малы-тѣ, и гледаніе-то на сиромашь-тѣ. По едно природно побужденіе, отъ което никога не ся лишилъ, той мыслилъ за не-раскрыто-то бѣдѣще ; и, чрѣзь въспитаніе-то на момчета-та и момичета-та, той притотвялъ мѣжѣ и жены за въ бѣдѣще. И каквыто други паричны распорѣжданія и да ставали, той гледалъ да има и едно сѣкро-вище за онѣзи които — безъ пріятели или безъ бащы — носили брѣме-то на бѣд-ность-тѣ.

Отъ Брауншвайгъ Бугенхагенъ отишелъ, по сѣщѣ-тѣ работѣ, въ Хамбургъ. Въ този градъ работилъ въ духовно-то поле Албертъ Кранцъ, който, когато прочиталъ, тѣкмо прѣди смърть-тѣ си, прѣдложенія-та на Лутера, говорилъ жаловито, “Право имашъ, добрый бра-